

**Inspreektekst op de bespreknotitie voor de gemeenteraad inzake
Uitwerking motie Loonkostencompensatie d.d. 30 oktober 2019**

Geachte voorzitter, leden van de commissie maatschappelijke zaken,

Dank voor de gelegenheid om hier te komen spreken.

Ik was voor het schrijven van deze tekst begonnen alle bedragen en percentages die over ons gaan in deze notitie en in het subsidieboek op een rijtje te zetten. Het moet voor u ook lastig zijn om een goed beeld te krijgen. Als ik duidelijkheid in de cijfers wil scheppen, gaat dat niet in een spreekbeurt als deze. Ik wil de informatie t.z.t. graag met u delen, maar voor vanavond is de bottomline gewoon dat organisaties met personeel een fors gat in de begroting hebben.

Onvoldoende indexering betekent afbraak van hulp en ondersteuning aan inwoners en wegvloeien van goed personeel. U begrijpt meteen dat ik pleit voor scenario 1.

Er wordt gesproken over een gedeelde verantwoordelijkheid inzake onze continuïteit. Juist daarom reken ik alle kosten, en dus ook de loonontwikkeling mee in de tarieven. Doe ik dat niet, dan put ik onze reserve uit, die volgens het subsidieboek al aan de lage kant is. Wat betekent dát voor de continuïteit.

In de notitie wordt scenario 2.1 voorgesteld om te hanteren. M.a.w. continueren van huidig beleid. Het huidige beleid waarop de motie in juli werd ingediend. Daarmee verandert er dus niets en dat betekent zeker geen continuïteit voor de toekomst.

Bij scenario 2 worden drie opties gegeven om de tering naar de nering te zetten:

- Optie 1: Aanboren andere inkomstenbronnen: wellicht wordt daar fondsenwerving of sponsoring mee bedoeld. Fondsen financieren geen personeels- of organisatiekosten, en dus geen reguliere activiteiten. Wel innovatie en daar maken we al regelmatig gebruik van. Lokale bedrijven worden ook veelvuldig benaderd en steunen ook al regelmatig.
- Optie 2: Verhogen van de bijdragen van de gebruikers: Dat zou betekenen dat de steunzoekende inwoner moet gaan betalen voor voorliggende voorzieningen. Dat werkt drempelverhogend.
- Optie 3: Versoberen of transformeren van het aanbod: sinds de invoering van output-financiering wordt 30% van ons aanbod niet meer gesubsidieerd, maar daar betaalt de inwoner een eigen bijdrage voor die de kosten dekt. Het gaat dan bijvoorbeeld om het organiseren van ontmoeting met als doel eenzaamheidsbestrijding en het uitbreiden van een steunnetwerk.
En ook praktische ondersteuning in en om het huis wordt al door de gebruiker gefinancierd. De boodschappenservice, het vrijwilligersvervoer, het verhelpen van een losliggende tegel in de tuin, het aanbrengen van beugels in een badkamer, enz. Verder versoberen betekent gewoon afbraak van voorliggende voorzieningen.

Dat is niet goed vanuit het oogpunt van preventie, dat is niet goed voor de inwoner. En uiteindelijk ook niet goed voor de gemeente. Het afbreken van preventieve activiteiten werkt kostenverhogend voor de jeugdzorg en de Wmo.

Het sociaal team richt zich nog meer op preventie en vroegsignalering. De gevonden hulpvragen zullen ook o.a. naar voorliggende voorzieningen worden doorverwezen, dat is namelijk nog altijd de voordeligste oplossing en dat is ook helemaal volgens de bedoeling van de Wmo.

Ook ik stel voor om de focus op de inhoud te houden: De bevolking vergrijst en vereenzaamt, het aantal mensen met dementie neemt fors toe, de jeugdzorg vraagt veel budget, vrijwilligers worden schaars. Het beroep dat op voorliggende voorzieningen wordt gedaan zal de komende jaren alleen maar stijgen.

Als er geen adequate oplossing voor nu en de toekomst wordt gevonden, moeten we ons elk jaar opnieuw afvragen: wat moet er worden geschrapt en waarvoor moet een eigen bijdrage worden ingevoerd?

Moet de 92-jarige mevrouw betalen voor steun bij het omgaan met verlies en rouw?

Moet de 13-jarige betalen als de jongerenwerker met hem over zijn gameverslaving praat?

Moet de 87-jarige meneer die alle zorg mijdt en een gevaar voor zijn omgeving is, betalen voor een huisbezoek om hem in beweging te krijgen?

Moet de 17-jarige blowende jongere die in een bedrijfspartiek wordt aangetroffen betalen als de jongerenwerker hem aanspreekt? Of krijgt dat bedrijf die factuur?

Moet de bedlegerige meneer van 67, betalen wanneer wij voor hem een geschikt maatje zoeken om zijn eenzaamheid te verlichten?

Moet de 80-jarige mevrouw betalen voor een preventief huisbezoek met informatie hoe zij zelfredzaam kan blijven?

Moet de 47-jarige meneer uit Syrië betalen voor de extra steun als hij vrijwilligerswerk wil doen? Of moet de vrijwilligersorganisatie waar hij terecht komt, betalen?

Onze gedeelde verantwoordelijkheid is dat wij de inwoner die dat nodig heeft, steunen om mee te doen aan een veeleisende en snel veranderende maatschappij en dat de gemeente daarvoor de voorwaarden creëert.

Dank voor uw aandacht.